

SLADKÝ ŽIVOT

Maggie Coxová
Chuť hříchu

MAGGIE COXOVÁ

CHUŤ HŘÍCHU

PŘEKLAD

AUGUSTIN PŘETÁHLO

Milá čtenářko,

když tak o tom uvažuju, ještě spíše než láska je leitmotivem všech mých příběhů mnohem prozaičtější a zdánlivě mnohem méně povznášející odpovědnost. Ono ale láska a odpovědnost spolu jdou ruku v ruce. Už slavný Antoine de Saint-Exupéry vyslovuje ve svém nesmrtelném Malém princí myšlenku, že když někoho milujeme, přebíráme za něj odpovědnost. Rodiče jsou odpovědni za děti, jež milují, milující se partneři přebírají odpovědnost jeden za druhého už jenom tím, že se podporují – pokud tomu tak není, není to podle mě láska –, a děti zase velmi často musejí jednou převzít odpovědnost za své již nemohoucí rodiče. A pak ten řetězec někde zaskřípe a přetrhne se, nebo naopak zbytní a odpovědnost se stává dusivou houní, přitisknutou na obličej, takže nemůžeme dýchat – a pak je taky po lásce!

A právě o tom je většina příběhů v edicích Sladký život a Sladký život Duo, které Vám tento měsíc přináším. Odpovědnost se v nich proplétá s láskou, jedna se mění v druhou, a naopak, dokáží povznášet... ale i ubíjet. (Nakonec ale všechno dobře dopadne, nebojte se!)

Tak ať je vždycky více těch chvil, které povznášejí!

S láskou

Váš Harlequin

Maggie Coxová

CHUŤ HŘÍCHU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

A Taste of Sin

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2015

Překlad:

Augustin Přetáhlo

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2015 by Maggie Cox

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026 (Chuf hříchu, 2016 by HarperCollins Polska sp. z o.o.)

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

info@harpercollins.pl

www.harpercollins.pl

www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-3016-5 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-3017-2 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-3018-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Rose stála ve starožitnictví u výkladní skříně a hleděla na déšť, který bez ustání padal celé dopoledne, když tu na parkovací místo před obchodem hladce vjel nablýskaný černý mercedes.

Vypadalo to jako scéna z nějakého filmu. Rose byla okamžitě celá rozrušená a srdce jí prudce bušilo, protože věděla, kdo to přijel – návštěvník, kterého od rána nervózně očekávala: Eugene Bonnaire.

Dokonce i z toho zvláštního jména jí naskakovala husí kůže. Eugene Bonnaire byl jedním z nejbohatších restaurátérů ve městě, a když její šéf, Philip, dal svůj krásný a s láskou vedený obchod se starožitnostmi na břehu Temže do prodeje, neztratil ani minutu a okamžitě vyjádřil svůj vážný zájem o jeho koupi.

To ráno to nebylo poprvé, co si z hloubi duše přála, aby byl teď Philip v obchodě s ní, ale jeho zdravotní stav se náhle zhoršil, takže musel být převezen do nemocnice. Rose pak požádal, aby v době jeho nepřítomnosti obchod vedla a postarala se i o právní a administrativní záležitosti spojené s prodejem.

Ta zodpovědnost byla pro ni z mnoha důvodů hořká. Nejen kvůli Philipově chorobě a proto, že se bála, aby se vůbec uzdravil a vrátil v plné síle do života, ale hlavně kvůli tajné naději, že by jednoho dne mohla celý obchod převzít sama. Deset krásných let tady

s Philipem pracovala a vyškolila se – skutečně si toto místo zamilovala. Nebylo tedy příliš pravděpodobné, že by se vůči potenciálnímu kupci bůhvíjak rozehrála.

Když šofér otevřel tomu muži dveře, zahlédla nejprve naleštěné ručně šité italské boty, pak nohavice dokonalého na míru zhotoveného obleku. V tom okamžiku zadržela dech, protože stoupala pohledem výš a její pohled padl na ostře řezané rysy a modré oči tak světlé, až byly skoro průsvitné. Měla náhle nejasný dojem, že se právě setkala se svými největšími obavami... a nevysvětlitelně také se svou největší touhou...

Podrážděně se za svou reakci v duchu vyplísnila, uhladila si sukni strohých modrých šatů a klidně šla ke dveřím, aby mu otevřela. Až tam si uvědomila, že při jeho výšce vedle něj vypadá bezmála jako trpaslík.

Zvedla k němu hlavu a pozdravila. „Pan Eugene Bonnaire? Pojdte dál, prosím. Jsem asistentka pana Houghtona, Rose Heathcoteová. Pan Houghton mě požádal, abych ho na této schůzce zastoupila.“

Pohledný Francouz vstoupil do obchodu, zdvořile Rose potřásl rukou, lehce se jí uklonil a ona okamžitě pocítila tu ovládanou sílu, kterou vyzařoval všemi póry.

„Samozřejmě se s vámi velmi rád setkávám, slečno Heathcoteová. Musím ale zároveň říci, že mě zarmoutila zpráva o zdravotních obtížích majitele obchodu. Mohu se zeptat, jak se mu daří?“

Než Rose odpověděla, zavřela dveře a obrátila cedulku s nápisem **ZAVŘENO** směrem do ulice. Byla ráda, že se může zabývat něčím obyčejným, než bude zase muset čelit tomu znepokojujícímu muži. Jeho stisk ruky v ní probudil zvláštní napětí a z jeho nádherného sametového hlasu jí slábly nohy. Modlila se, aby krev, která se jí během poslední minuty prudce nahrnula do tváří, neprozradila až příliš očividný fakt, že...

„Ráda bych vám řekla, že je to lepší, ale jeho lékař

mi sdělil, že než uvidíme nějaký skutečný pokrok, ještě to chvíli potrvá.“

„*C'est la vie*,“ povzdechl si muž. „Tak to zkrátka bohužel chodí. V každém případě mu přeji, aby ke zlepšení došlo co nejdříve.“

„Děkuji. Vyřídím mu to. Šel byste teď se mnou do kanceláře? Začneme s naší schůzkou.“

„Než začneme s naším jednáním, slečno Heathcoteová, rád bych se nejprve podíval po budově. Nakonec... proto tady jsem. Provedla byste mě, prosím?“

Ačkoli mu při těch slovech ulpíval na rtech šarmantní úsměv, bylo jasně vidět, že pod ním je ocelová vůle a odhodlání. Bylo jasné, že Eugene Bonnaire se nenechá svést k planým řečem. Byl neskrývaně rozhodnutý dosáhnout svého cíle, a tím dnes bylo rozhodnutí, zda obchod se starožitnostmi koupí, nebo ne.

„Samozřejmě,“ přikývla. „Moc ráda.“

Rose ho vedla nahoru do tří rozlehlých místností, které byly zaskládáné nejrůznějšími starožitnostmi. Vzhledem k tomu, že velkou část sbírky a prodejních předmětů tvořil nábytek, vzduch tady byl mírně zatuchlý, i když částečně provoněný leštěnkou na nábytek a včelím voskem.

Zvuk kapek dopadajících na okna působil útulně, ale bylo zde citelné chladno, takže okamžitě zalitovala, že si s sebou nevzala k šatům bez rukávů raději i svetřík. Rychle si protřela paže, aby se zahřála.

„Místnosti v domě mají skutečně velkorysé rozměry, což nám umožňuje skladovat velké množství starožitností,“ poznamenala. „Doufám, že se vám líbí, co tady vidíte, pane Bonnaire.“

Její návštěvník k ní zvedl pohled a trochu pobaveně se usmál. Rose si okamžitě přála, aby byla lépe volila svá předešlá slova. Mohl by si Eugene Bonnaire myslet, že se s ním snaží flirtovat? Měl pověst milovníka

výjimečně krásných žen a ona si byla dobře vědoma, že do této kategorie ani zdaleka nespadá.

„Zatím se mi vše, co vidím, líbí velice, slečno Heathcoteová,“ promluvil tichým hlasem a ani na okamžik z ní nespustil zrak.

Znovu cítila, jak se červená. „To ráda slyším. V klidu si všechno důkladně prohlédněte.“

„Můžete si být jistá, že přesně to mám v úmyslu udělat,“ usmál se znovu.

Spěšně odvrátila zrak a objala se oběma rukama kolem pasu, aby už k sobě raději nepřitahovala pozornost. Nedokázala se ale ovládnout a zakázat si, aby na něj každou chvíli nepohlédla. Sledovala ho, jak prochází místností a pečlivě prohlíží stav stěn, kvalitu omítek a jejich obložení, jak si dřepá či kleká, aby zjistil zblízka, v jaké kondici je obkladové dřevo, aby prozkoumal závažnost a hloubku prasklin a kazů. Fascinovaně hleděla, jak tmavé dřevo hladí svýma velkýma štíhlýma rukama a jak na ně občas zkoumavě poklepe kloubem prstu.

Rose pochopitelně chápala, že je důležité, aby ověřil smysluplnost a kvalitu své investice, ale víc a víc ji začínala znepokojovat skutečnost, že se vůbec nezajímá o obsah místností. Philip jí řekl, že je nezbytně nutné, aby se dům prodal i s běžícím podnikáním, protože kvůli zhoršujícímu se zdraví bude muset odejít do důchodu a zaplatit si i nákladnou péči na dobu, kdy se bude moci vrátit domů.

„Trochu se bojím, že mi všechny ty peníze nakonec nebudou vůbec k ničemu,“ dodal ještě smutně a vyčerpaně, když jí to říkal.

Tíha zodpovědnosti, kterou na sebe vzala, když souhlasila s tím, že Philipa při prodeji zastoupí, na ni při té vzpomínce dolehla ještě silněji.

Stále ještě se tvářila zachmuřeně, když tu se ten

zaměstnaný Francouz prudce otočil a promluvil na ni. „Odpusťte, ale několikrát jsem si všiml, že jste se zachvěla. Je vám tady zima? Možná byste si mohla dolů skočit pro svetr nebo pro sako, Rose?“

Když promluvil, zachvěla se znovu, ale ne kvůli chladu v místnosti. Způsobila to nečekaná intimita, kterou pocítila v okamžiku, kdy vyslovil její jméno.

Včera večer si toho muže vyhledala na internetu a z toho, co se dozvěděla, bylo nad slunce jasnější, že si svou pověst vybudoval za cenu jisté bezohlednosti, s níž vyrážel za svými obchodními cíli. Nikdy se nespokojil s ničím, co nebylo pro jeho účely dokonalé. Byl za to ochoten zaplatit svou cenu a pojistit si tak zaručený úspěch. A pokud jde o ženy – rozhodně to vypadalo, že jeho pověst playboye v ničem nepřehání.

Rose si byla víc a víc vědoma toho, že nesmí povolit ve své ostražitosti. Nechtěla pustit k vodě zdravý rozum a svolit k prodeji jen proto, že je tak přitažlivý. Z trpké zkušenosti věděla, jaké nebezpečí takový typ mužů představuje, a rozhodla se, že žádné ohrožení nedovolí. „Myslím, že si skutečně raději zajdu pro sako,“ odpověděla s pohledem upřeným pevně do jeho tváře. „Pokud si budete chtít prohlédnout zbylé místnosti, klidně si poslužte. Budu zpět za minutu.“

Eugene Bonnaire jen vědoucně přikývl a vrátil se ke svým záležitostem.

O chvíli později se Rose vrátila nahoru a našla ho v nejvzdálenější místnosti, kde byly uloženy vzácnější předměty Philipovy sbírky starožitností a šperky v ručně vyráběných skříňkách ze vzácných druhů dřeva. K jejímu překvapení stál u jedné z nich a hypnotizovaně hleděl na její obsah. Možná ho přece jen nakonec odhadla špatně – možná umělecké artefakty obdivuje a koupí si s domem i Philipovo podnikání?

Musela se usmát, když se postavila vedle něj

a podívala se, co si s takovým neskrývaným zájmem prohlíží. Poté, co zjistila, že jeho pozornost upoutal zlatý prsten s diamanty a perlami, který pocházel z devatenáctého století a který byl ve skřínce vystaven přímo uprostřed, pocítila upřímnou zvědavost.

„Je krásný, že?“ poznamenala tiše.

„Ano, to bezesporu je. Velice se podobá prstenu, který můj otec koupil matce, když se jim konečně začalo trochu dařit.“ Na okamžik se zamyslel a pak si těžce povzdechl. „Ale ty perly a diamanty nebyly pravé, byla to jen atrapa. Tehdy si ještě nemohl dovolit kupovat jí nic drahého.“

V jeho očích se objevil nepřehlédnutelný záblesk bolesti. Rose zjistila, že vůči němu získává víc sympatií, než je zřejmě moudré, a to jen proto, že jí najednou připadal tak zvláště zranitelný.

„Jsem si naprosto jistá, že pro vaši matku měl ten prsten stejný význam, jako by byl pravý. Šlo přece o to, co představoval, a ne o to, kolik stál, že?“

Když Eugene neodpověděl a znovu se k prstenu sklonil, trochu váhavě pokračovala: „Možná by vás mohlo zajímat, že tento prsten obdržela jedna mladá zdravotní sestřička jako výraz velkého vděku od rodiny vojáka, o něhož oddaně pečovala během krymské války.“

Jeho téměř průhledné modré oči na ni se zájmem pohlédly – a zanořily se do jejích. Rose byla ráda, že má na sobě své vlněné sako, takže Eugene nemůže vidět, jak se opět nečekaně zachvěla.

„Každý obraz vypráví nějaký příběh,“ povzdechl si. „Aspoň se to tak říká. A totéž platí zřejmě i o špercích.“ Znovu mrkl na prsten a pousmál se. „Ale povězte mi... Myslíte si, že ta sestřička, která prsten dostala, byla hezká? A že ten mladík byl sympatický a pohledný důstojník?“

Rošťácký úsměv, kterým svou otázku doprovázel, ji překvapil tak, že se pod ní roztráslly nohy. Velmi brzy však opět nabyla rovnováhy a dokázala se mu dokonce dívat do očí. Pak se lehce pousmála.

„Ať byl, nebo ne, krátce poté, co se poznali, zemřel na následky svých zranění. Je to tak smutný příběh! Můžeme se jen dohadovat, jestli ti dva mladí lidé k sobě něco cítili, ale ten dar byl zaznamenán v rodinných dokumentech. Díky tomu jsme byli schopni vystopovat jeho původ.“

„Odhaduju, že si ráda pohráváte s myšlenkou, že se ti dva měli rádi, Rose. Je to tak?“ zeptal se jí a jeho pohled byl najednou mimořádně intenzivní.

„Proč ne?“ pokrčila rameny. „Kdo by je mohl soudit za to, že uprostřed tak hrozné situace toužili alespoň po troše štěstí? Pravdou ale je, že se nikdy nedozvíme, co se tam opravdu stalo.“

To, co Rose věděla s naprostou jistotou, bylo, že si musí okamžitě utvořit od Eugenea odstup. I když se ještě před chvílí chvěla, teď jí bylo mnohem tepleji. Až moc.

„Pokud jste si to tady už prohlédl, mohli bychom jít dolů a začít s naší schůzkou. Co myslíte?“

„Jistě,“ přitakal. „Možná byste nám dole mohla udělat šálek kávy?“

„Samořejmě. Jak ji pijete?“

„Co myslíte, Rose? Zkuste mě odhadnout.“

To byla jeho taktika, jak ji rozptýlit a zahrnout falešným pocitem bezpečí z toho, jak je hravý. Rose nemohla popřít, že jindy by jeho šarmu snadno podlehla. Nakonec, jaká žena by nebyla polichocena jeho pozorností? Ale dnes se jen tak vyvést z rovnováhy nenechá. Má před sebou důležitý úkol – prodat obchod za svého šéfa a získat za něj tu nejlepší cenu. Rozhodla se, že od tohoto záměru ji nic neodradí.

Vykročila ze schodů a ve snaze ukázat Eugeneovi, že ji jeho přístup neobloudil, hodila rozmarně přes rameno: „Dobrá. Hádám, že ji pijete silnou a černou. Ale taky bych řekla, že si do ní dáváte pár lžiček cukru. Mám pravdu?“

„Udělala jste na mě dojem, Rose. Ale pozor. Nenamlouvejte si, že snadno uhodnete, co mám rád v jiných ohledech. Mohla byste zjistit, že jste si ukousla větší sousto, než budete schopna spolknout.“

Ačkoli v jeho hlase slyšela úsměv, zcela jasně vnímala i skryté varování. Muž tak úspěšný jako Eugene Bonnaire je jistě zvyklý rychle rozpoznat cokoli, co by mohlo házet klacky do cesty jeho úspěchu...

Když se vrátila do kanceláře s tácem a dvěma šálky na kávu, Eugene stál zády k ní. Využila té příležitosti, prohlédla si jeho široká ramena a v lépe osvětlené místnosti také zjistila, že má tmavě hnědé vlasy s občasnými prameny vybledlými do zlatohněda. Jako kdyby to vše nestačilo, ve vzduchu se vznášela lehká vůně jeho kolínské, která ji blažila a vzrušovala zároveň. Špičkou jazyka si navlhčila náhle velmi suché rty a položila tác na masivní viktoriánský stůl. Pak přešla k nádherně vyřezávanému křeslu, v němž obvykle sedával její šéf.

Když se Eugeneovi opět ocitla tvář v tvář, znovu si uvědomila, jakou moc nad ní má – a měl by docela jistě nad každou ženou, která by se ocitla v jeho blízkosti. Jeho ostře řezané rysy vypadaly jako vytesané od Michelangela a celá jeho aura jako by nepocházela z normálního světa. Všimla si ale také s jistým znepokojením, že v jeho očích není už ani památky po jakékoli vřelosti, kterou tam viděla, když jí vyprávěl dojemný příběh o falešných perlách a diamantech, které jeho otec koupil jeho matce.

Když těma očima přejel její postavu od hlavy až k patě, Rose si mimoděk vzpomněla na fotografie zamrzlého oceánu. Vzápětí ucítila, jak jí do tváří stoupá barva. Snad neposuzuje, jak vypadá?

Nikdy se nepovažovala za krásku, takže ji tak podrobná prohlídka skoro bolela. Kamarádky ji často upozorňovaly na to, že jejími silnými stránkami jsou velké oči a výrazné lícní kosti, ale věděla, že kromě těchto dvou rysů je docela obyčejná. Podrážděná myšlenkou na to, že se trápí názorem naprosto neznámého muže na svůj vzhled, rozhodla se, že bude muset být vůči němu ještě ostražitější a chladnější.

Pak se však restaurátěrový rty zvlnily v dalším znepokojujícím úsměvu. „Nalila byste nám? Mám dnes poměrně plný diář, takže bych rád naši záležitost vyřídil co nejrychleji.“

„Vypadá to, že jste se rozhodl...“

„Ano. Poté, co jsem viděl interiér budovy, jsem připravený učinit vám nabídku.“

Rose okamžitě zaznamenala, že mluví jen o budově, ne o obchodu se starožitnostmi. Vnitřnosti se jí rázem změnil v kus ledu.

„Skutečně rád bych tu koupil nemovitosti uskutečnil dnes,“ dodal ještě a sepnul ruce před sebou na stole.

Jeho slova jako by naznačovala, že považuje její souhlas za hotovou věc. Možná si myslí, že ho neodmítne, když jen zastupuje majitele? Nebo si myslí, že ji zastrašil svým bohatstvím a postavením?

Pokud je to tak, pak jeho arogance sahá až do nebes. Rozhodla se, že ji zatím nebude komentovat, a snažila se dát dohromady svoje myšlenky.

Pečlivě mu nalila kávu. „Dva cukry, je to tak?“ zeptala se. Přikývl a ona vnímala, jak pozorně zkoumá vše, co dělá, a začala se tvářit odmítavě.

Když mu podávala horký tmavý nápoj, dala si obzvlášť záležet na tom, aby se nesetkala s jeho pohledem. Nalila ještě sobě a posadila se naproti němu. Sotva se na něj však podívala, rozplynuly se její naděje, že během jejich rozhovoru zůstane klidná...

„Ráda bych si něco vyjasnila. Řekl jste, že byste chtěl uzavřít koupi nemovitosti dnes?“

„Správně.“

„Promiňte, jestli se mýlím, ale měla jsem za to, že můj šéf se jasně vyjádřil v tom smyslu, že chce prodat celé podnikání, pane Bonnaire. Obchod se starožitnostmi nemůžete od koupě oddělit a koupit jen... hm... budovu. Chápu to tedy správně, že nemáte zájem a nehodláte pokračovat v obchodování se starožitnostmi?“

„Přesně tak, Rose, ale prosím, říkejte mi Gene. Možná to víte – nebo také ne –, ale vlastním několik prvotřídních restaurací. A jednu z nich bych rád otevřel zde. Místo je pro můj záměr dokonalé. A ačkoli mám i další podnikatelské zájmy, přiznám se vám bez mučení, že starožitnosti mě nezajímají ani v nejmenším. Musíte od svého šéfa vědět, že se o ně lidé zdaleka nezajímají tak jako dřív. Když někdo podniká, chce vydělávat. To je zákon. A nezáměřím se na produkt rovná se žádný výdělek. Není to vlastně důvod, proč to tady pan Houghton chce prodat?“

Rose měla pocit, jako by se její tvář proměnila a byla celá z ocele. Byla zároveň vzteky bez sebe i v rozpacích. „Nemusíte být tak krutý a –“

„Obchod je krutý, *ma chère*. Tím si buďte jistá.“

„No, Philip to tady prodává, protože je nemocný a nemá už na podnikání dost energie. Tento obchod byl vždycky jeho radost a pýcha. Ujišťuji vás, že kdyby byl zdravý, nikdy by nebyl na prodej.“

Gene si povzdechl. „Dobře, ale předpokládám, že